Той — мудрець, чиї завжди свободнії
Над землею вітають думки,
Для кого дишуть камні холоднії,
З ким говорять квітки і струмки.

Бодлер

I

— Гей, гаю зелений,
Чи є в твоїй пущі живий чоловік?
Озвись хто на поклик мій гучно-шалений,
Подай відповідний бадьорий свій крик.

Чи тільки один я самітно блукаю
Між сосен високих і пишних дубів,
Тоді як од людського ґвалту тікаю,
Од пут і кайданів покірних рабів!

Як дуже обридне сумне нарікання
Моїх обезсилених темних братів,
І праця селян, і довічне страждання,
І торг невсипущих гучних городів.

То тиша й самотність зеленого гаю
Миліші мені од шумливого краю.

II

Як тільки промовив я там на узліссі
Свій поклик до гаю, зітхнувши грудьми,
Мій голос далеко луною пронісся
В гаю таємничім, не вчутий людьми.

Неначе той голос з шумливого місця
Разливо прилинув з гучної юрби
І вмер, здивувавши і квіти, і листя,
І сосни високі, і пишні дуби.

Неначе в якім зачарованім крузі,
В таємнім мешканні незнаних творінь,
Все знову затихло навколо, як в усі,
І все обгорнула довічняя тінь.

З природою в тиші такій таємничій
Зливається розум і дух чоловічий.

III

Нас вабить до себе природа велична,
Як мати своїх нерозумних дітей,
Та тільки не швидко краса її вічна
Захопить бентежних, шумливих людей,

Бо, сліпо нещасні і сліпо щасливі,
Вони ще не можуть краси зрозуміть,
Для їх приємніші місця полохливі,
Де пеклом життя їх кипить і шумить,

Щасливі ж, природо, ті вільні мешканці,
Що тільки знаходять розвагу в тобі:
Вони твої діти, щасливі обранці,
Ти мати їм в щасті і мати в журбі —

І гімн тобі вільний од віку й до віка
Не стихне ніколи в устах чоловіка.

1909